

σκουεν, δηλ εἰς τὰ ὄρη, εἰς τοὺς ἀγρούς, καὶ εἰς τὰ ἀπλούστατα ἔθνη.

Εἶπαμεν ὅτι ἡ καλλιέργεια ἐν γένει βραχύνει τὴν ὑπαρξίν τῶν φυτῶν· ἀλλὰ τὸ αὐτὸ ἀποτελεῖ ὁ πολιτισμός· οὐ μόνον ὡς πρὸς τὸν ἄνθρωπον, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ σύνοικα αὐτοῦ, ἢ κατοικίδια ζῶα.

Διὰ τοῦτο οἱ πλείεστοι τῶν περιηγητῶν εὗρηξαν τοὺς ἀγρούς μακροβιωτέρους· ἀρκεῖ ἐξ αὐτῶν νὰ ὀνομάσωμεν ἐνταῦθα τοὺς διασημοτάτους· οἷον τὸν Φραγκλῖνον, τὸν Crevecoeur (voyage dans la Haute Pensylvanie) τὸν Wald (Voyage au Canada) τὸν Malouet (voyage à la Guyane) τὸν Acerbi (voyage au Nord) τὸν Turnbull, Périn, Dulac κτλ.

Κατὰ τὴν ἱστορίαν τῶν Εβραίων ὁ Ἀδὰμ ἔζησε χίλια ἔτη, ὁ Μωϋσῆς ἑκατόμισσι, ἄλλοι δὲ πατριάρχαι τετρακόσια, ἢ τριακόσια καὶ καθιεξῆς· ἀλλὰ κατὰ τοὺς χρονολόγους τὰ ἔτη ταῦτα συνείκνεντο ἴσως ἐκ τριῶν, ἢ τεσσάρων μόνον μηνῶν. (Hufland)

Ἐπὶ δὲ τῶν ἱστορικῶν κυρίως λεγομένων χρόνων ὁ Ἀβραάμ ἔζησεν 175, ὁ Ἰσαὰκ 180, ὁ Ἰακώβ 147, ὁ Ἰσμαήλ 137, ἡ Σάρρα 127, ὁ Ἰωσήφ 110, ὁ Μωϋσῆς 120, καὶ ὅμως παρεπονείτο ὅτι ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου μόλις διαρκεῖ κοινῶς 70, ἢ 80 ἔτη, καθὼς καὶ ὁ Δαβὶδ.

Ἐχομεν δὲ καὶ ἐκ τῆς ἐθνικῆς ἱστορίας πολλὰ μακροβιότητος παραδείγματα. Οἱ Σῆρες ἐνομίζοντο μακρόβιοι κατὰ τὸν Λουκιανόν· διότι ἔπινον, ὡς λέγει πολὺ ὕδωρ, ἴσως τὸ τέ ἐκπαλαί. Ἀλλὰ παραλείποντες ταῦτα ὡς ἀβέβαια, ἢ ἀμυροδητούμενα εὕρισκομεν ὅτι ἐκ μὲν τῶν Ἑλλήνων ὁ Ἐπιμενίδης ἔζησεν ἔτη 157, ὁ Ἰπποκράτης 109 καθὼς καὶ ὁ Δημόκριτος, ὁ Γοργίας 108, ὁ Ζήνων 100, ὁ Ἰσοκράτης καὶ ὁ Σιμωνίδης 98, ὁ Πρωταγόρας, Διογένης καὶ Σοφοκλῆς 90, ὁ Πλάτων καὶ Θεουκλίδης 80, ὁ Εὐριπίδης καὶ Γαληνός 79.

Ἐκ τῶν Ῥωμαίων ὁ ἀνδρεῖος valerius Corvinus ἐπέκεινα τῶν 100, ὁ ἀτάραχος Φίλιος καὶ ὁ λιτοδιαίτης, ἐχθρὸς δὲ τῶν ἰατρῶν Κάτων 90. Ἡ σύζυγος τοῦ Κικέρωνος Τερεντία 103, ὁ Ἰουβενάλιος 80, ὁ Ὀβίδιος καὶ Ὠράτιος 57, ὁ Σενέκας (Ἰσπανός) 71.

Κατὰ τὸν Πλίνιον ἐπὶ Οὐδеспезιανοῦ εὐρέθησαν εἰς τὴν Ἰταλίαν 124 ἄνθρωποι ἔχοντες 100 ἔτων καὶ ἐπέκεινα ηλικίαν, δηλ. 54 ἑκατὸν, 57 ἑκατὸν ὄκτα, 2 ἑκατὸν εἴκοσι πέντε, 4 ἑκατὸν τριάκοντα πέντε, 3 δὲ ἑκατὸν τεσσαράκοντα κτλ. αὐτὸς δὲ ὁ Πλίνιος ἔζησε μόνον πενήτηκοντα.

(ἀκολουθεῖ)

ΑΝΑΣΚΑΦΗ ΤΗΣ ΠΟΜΠΗΙΑΣ

ΜΟΥΣΕΙΑ ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ ΚΑΙ ΡΩΜΗΣ.

Ἐπιστολὴ τοῦ Raoul Rochette

Πρὸς τὸν Κύριον Σαλβάρδου, παιδῶν ἐπιπουργόν
τῆς δημοσίου παιδείας.

(Συνέχεια καὶ τέλος ἰδὲ Τεύχ. ΑΨ')

Αἱ γυναῖκες κατακεκλιμέναι ἀναιδῶς μετὰ τῶν ἀνδρῶν φέρουσιν ἐπὶ κεφαλῆς τὸν νυκτερινὸν πῖλον ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ὁ Ἰουβενάλιος ἀποδίδει εἰς τὴν Μεσσαλίαν (Σατ. VII.) ἔχουσι δὲ τοὺς μαστοὺς ἀνασηκωμένους διὰ στροφίου, εἶτε ταινίας τινὸς ἐρυθρᾶς, κομθευμένης ἐπάνω τῶν ὤμων. Πολλοὶ ἐκ τῶν γραφῶν τούτων εἶχον κατ' ἀρχὰς λατινικὰς ἐπιγραφὰς, οἱ ὁποῖαι ἐξηλείφθησαν, ἐμαρτύρουν δὲ βεβαίως τὸν ἐπὶ τῆς διαστροφῆς.

Ἐπειδὴ δὲ τὸ καπηλεῖον κοινῶν διὰ θύρας μετὰ τῆς προσεχοῦς οἰκίας, φαίνεται ὅτι καὶ αὐτὸ καὶ τὸ χαμαιτυπεῖον ἦσαν οἰονεῖ αὐτῆς παραρτήματα, ἀνῆκον δὲ εἰς ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν πολίτην, πλούσιον τινα τῆς Πομπηίας. Περιεῖχε καὶ ἡ οἰκία αὕτη πλῆθος ἡρωικῶν γραφῶν τεχνικωτάτων, οἷον τὸν Περσέα καὶ τὴν Ἀνδρομέδαν, τὸν Ὀδυσσεῖα καὶ τὴν Πηνελόπην, τὸν Πάριον καὶ τὴν Ἑλένην, τὸν Οἰδίποδα καὶ τὴν Πυθίαν· τίλος ἐφαίνετο καὶ ἡ Ἑλένη ἀναγγέλλουσα εἰς τὸν Αἰνεῖαν ἐμπροσθεν τοῦ γέροντος Πριάμου καὶ τοῦ νιού Ἀσκανίου τὴν ἐν τῷ Γ. Βιβλίῳ τῆς Αἰνεΐδος προφητεῖαν στιχ. 370.

Εἰς τὰ ὀπίσω τοῦ χαμαιτυπεῖου καὶ πέραν αὐτοῦ ἀνεσκαφῆ ἡ πλουσιωτάτη πασῶν τῶν τῆς Πομπηίας οἰκία, ἢ τοῦ ταμίου, λεγομένη δὲ σήμερον τῶν Διοσκούρων, παρὰ τὴν εἰκόνα τῶν ἡμιθέων ταύτων ἐξωγραφημένων ἔθεν καὶ ἔθεν τῆς εἰσόδου. Αὐτοῖσι κατὰ πρῶτον εὐρέθησαν δύο κιβώτια ξύλινα ἐπὶ τοίχου στερεωμένα καὶ ἐξωθεν μὲν ἐπιστρωμένα διὰ μεταλλῶν ὀρειχάλκου, ἔσωθεν δὲ πεποικιλμένα δι' ἐλασματικῶν καὶ ἡλῶν τοῦ αὐτοῦ μεταλλοῦ καὶ σιδήρου. Ἦσαν δὲ προσωριμῆνα ὡς ταμείων πολυτίμων σκευῶν, ἢ γαζοφυλάκιον ὅθεν τὸ μὲν περιεῖχε 45 νομίσματα χρυσοῦ ἀτοκρατόρων, καὶ 5 ἀργυρᾶ· ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ὀλίγω μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Πομπηίας ὁ θησαυρὸς αὐτὸς ἐσυλήθη παρ' ἀνθρώπων, οἵτινες τὸν ἐγνώρισαν, μὴ δυνηθέντες ὅμως νὰ ἔλθωσιν ἐκ τῶν ἐμπροσθεν ἐτρέψθησαν τὸν ὀπισθεν αὐτοῦ τοίχον· εἰς δὲ τὸ ἕτερον εὐρέθησαν ἀνάγλυφα καὶ προτομαὶ θεοτήτος τινος, εἰς ὀρειχάλκῳ ἀμφότερα.

Καταλαμβάνομεν καὶ ἐκ τούτου πόσον τεχνικὴ φιλοκαλία καὶ κομψότης ἐκόσμηε τὰ πάντα εἰς τὰς οἰκίας